

POSTANOWIENIE

Dnia 5 października 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marta Romańska

w sprawie z powództwa małoletniej P. J.
przeciwko Z. J.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 5 października 2018 r.,
na skutek skargi kasacyjnej pozwanego
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 7 listopada 2017 r., sygn. akt I ACa (...),

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;
- 2) przyznaje adwokat A.D. od Skarbu Państwa - Sądu Apelacyjnego w (...) kwotę 2.700 (dwa tysiące siedemset) zł wraz z należnym podatkiem od towarów i usług, tytułem wynagrodzenia za pomoc prawną udzieloną pozwanemu w postępowaniu kasacyjnym;
- 3) przyznaje radcy prawnemu J. S. od Skarbu Państwa - Sądu Okręgowego w K. kwotę 720 (siedemset dwadzieścia) zł wraz z należnym podatkiem od towarów i usług tytułem wynagrodzenia kuratora powódki w postępowaniu kasacyjnym.

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów

prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Dla spełnienia wymogu z art. 398⁴ § 2 k.p.c. konieczne jest zawarcie w skardze kasacyjnej odrębnego wniosku o jej przyjęcie do rozpoznania, zawierającego profesjonalny wywód prawny nawiązujący do wymienionych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. przesłanek przedsądu ze wskazaniem, które z nich występują w sprawie i z uzasadnieniem stanowiska skarżącego. Rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania wynika z oceny, czy okoliczności powołane przez skarżącego odpowiadają tym, o których jest mowa w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Pozwany wniosł o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania z uwagi na jej oczywistą zasadność (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.).

W orzecznictwie Sądu Najwyższego utrwalony jest pogląd, że uzasadnienie oczywistej zasadności skargi kasacyjnej jako przesłanki jej przyjęcia do rozpoznania wymaga powołania się na kwalifikowaną postać naruszenia zaskarżonym orzeczeniem przepisów prawa materialnego lub procesowego oraz przeprowadzania wyводу zmierzającego do jego wykazania. Skoro przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania zostały przez ustawodawcę wyodrębnione od podstaw skargi kasacyjnej i nie są z nimi tożsame, to i ich uzasadnienie musi być zaprezentowane niezależnie od uzasadnienia podstaw skargi kasacyjnej, na co wskazują także art. 398⁴ § 1 pkt 2 k.p.c. w zestawieniu z art. 398⁴ § 2 k.p.c. Jest to oczywiste i z tej przyczyny, że Sąd Najwyższy na etapie podejmowania decyzji o przyjęciu skargi kasacyjnej do rozpoznania nie może jej rozpoznawać, a zatem badać zasadności powołania się na poszczególne podstawy skargi. Ustawodawca nie narzuca jednak autorowi skargi kasacyjnej jakiegoś stopnia szczegółowości, który ma być obowiązujący dla uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania. Pozwany ograniczył wypowiedź do stwierdzenia, że: „W sprawie Sąd II instancji oddalając apelację pozwanego, dokonał oczywistego naruszenia prawa materialnego, ustalając zakres należnego zadośćuczynienia w oparciu o okoliczności wykraczające poza normalny ciąg przyczynowo – skutkowy”.

Oczywistość naruszenia prawa jako przesłanka przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania ma miejsce wówczas, gdy jest ono widoczne *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby wchodzenia w szczegóły czy dokonywania pogłębionej analizy tekstu wchodzących w grę przepisów i doszukiwania się ich znaczenia. O przyjęciu skargi kasacyjnej do rozpoznania nie decyduje przy tym samo oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego przez sąd, który wydał zaskarżone orzeczenie, lecz stwierdzenie, że naruszenie to spowodowało wydanie orzeczenia oczywiście nieprawidłowego (por. orzecznictwo przytoczone w motywach postanowienia Sądu Najwyższego z 6 listopada 2012 r., III SK 16/12, nieopubl.).

Skonfrontowanie uzasadnienia zaskarżonego wyroku z uzasadnieniem wniosku pozwanego o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie potwierdza tezy pozwanego o oczywistej zasadności skargi. Sądy obu instancji orzekające w niniejszej sprawie przy określaniu wysokości należnego powódce zadośćuczynienia odwołały się do kryteriów wyznaczonych w nauce i orzecznictwie (por. wyroki Sądu Najwyższego z 17 kwietnia 2015 r., III CSK 173/14, z 15 maja 2015 r., V CSK 493/14, z 7 kwietnia 2017 r., V CSK 448/16 oraz powołane w nich inne orzeczenia).

Mając powyższe na uwadze, na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c., orzeczono jak w postanowieniu.

O wynagrodzeniu należnym kuratorowi powódki Sąd Najwyższy orzekł stosownie do § 1 ust. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 9 marca 2018 r. w sprawie określenia wysokości wynagrodzenia i zwrotu wydatków poniesionych przez kuratorów ustanowionych dla strony w sprawie cywilnej (Dz. U. 2018 r. poz. 536) w zw. z § 16 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 8 pkt 6, § 2 pkt 1, § 4 ust. 1 i 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu (Dz. U. 2016 r. poz. 1715).

O wynagrodzeniu pełnomocnika pozwanego Sąd Najwyższy orzekł stosownie do § 16 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 8 pkt 6, § 2 pkt 1, § 4 ust. 1 i 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 3 października 2016 r. w sprawie

ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. 2016 r. poz. 1715).

aj